

Jeg er saaledes ikke i Stand til at tilsige den højtærede Minister Velvillie paa min Gruppens Vegne overfor det foreliggende Lovforslag. Min Gruppe skal meget gerne medvirke til Forsøgene paa at skabe et Resultat, men vi vil kun være med til at skabe et godt Resultat, ikke til at gennemføre en Lov, som betyder et mægtigt Tilbageskridt for en Institution, som har virket saa nyttigt og stort og godt som Sygekasseinstitutionen i Danmark. Lovforslagets Gennemførelse vil simpelt hen være en Ulykke for Sygekasseinstitutionen, og jeg synes, at man bør gaa fremad her, hvor det drejer sig om noget saa smukt og vigtigt som at forebygge de sørgelige Følger af Sygdom og de Ulykker, som Sygdom medfører. Da man i 1891—92 behandlede den nuværende Sygekasselov til Ende, var der en af Venstres ordførende Medlemmer, der pegede paa, at den Regeringskommission, der havde været nedsat, og som havde en stærkt konservativ Sammensætning, var langt mere liberal, langt mere frisindet end Regeringsforslaget. Disse samme Ord fra for godt 20 Aar siden er man i Stand til at anvende overfor den højtærede Ministers Forslag. Det Regeringsudvalg, der har været nedsat, og som havde en forholdsvis konservativ Sammensætning, idet der heri kun sad en eneste Repræsentant for de store københavnske Arbejdersygekasser, er endog mere liberalt, mere frisindet end det Lovforslag, som den højtærede Minister har forelagt. Jeg synes, som jeg sagde i Begyndelsen af min Tale, at Sygekasserne bør høres i denne Sag, de bør have Lejlighed til grundigt at udtale sig om det foreliggende Lovforslag. Og Vælgerne bør høres, førend der sker et saa mægtigt Tilbageskridt i en Sag som denne, og vi bør afvente det kommende Foraar, inden vi gennemfører en Reform af Sygekasselovgivningen. Det er jo muligt, at Vælgerne har en anden Mening derom end denne Rigsdag og dette Regeringsflertal, og derfor bør de have Adgang til at udtale sig derom. Denne Rigsdag, som er i Færd med at omdanne sig selv meget radikalt, bør ikke, som jeg sagde, benytte sine sidste Timer til at øve en saa ødelæggende Handling, som det vilde være, om man gennemførte det af den højtærede Minister forelagte Lovforslag. Det gælder en stor og vigtig Sag, en Velfærdssag for Landet, og derfor synes jeg, man maa være i høj Grad varsom med at gaa Vejse som dem, der er foreslaet af Regeringen.

Schovelin: Det har været mig en personlig Tilfredsstillelse at stedes Ansigt til Ansigt med den Lov, der her foreligger til Revision, fordi det er en god gammel personlig Bekendt, jeg her møder. Jeg har selv en beskedent Lod og Andel i denne Lovs Tilblivelse, idet jeg i sin Tid var Sekretær i Regeringskommissionen af 1885, og jeg vil gerne her have Lov til ganske kort at minde om det yderst karakteristiske ved hele denne Kommissions Nedsættelse. Vi staar her overfor et Stykke af Højres Socialpolitik. Da Ministeriet Estrup i sin Tid blev dannet i 1875, var en af dets første Regeringsgerninger at nedsætte den store Arbejderkommission, og da det for Alvor trak op til den store, skæbnsvangre Forfatningskonflikt, der saa længe huserede herhjemme — nemlig i 1885 —, var et af de Skridt, Ministeriet Estrup igen foretog sig, at nedsætte en ny Arbejderkommission specielt om Arbejderforsikring, for det første mod Følgerne af Ulykestilfælde, dernæst ogsaa mod Følgerne af Sygdom for ligesom derigennem at tilkendegive, at den Strid, der nu trak op, var en Strid, der skulde kæmpes om Forfatningen, altsaa af rent politisk Art, men at det i ingen Henseende skulde være en socialpolitisk Strid, og at den egentlig ikke paa nogen Maade burde afbryde Rigsdagens socialpolitiske Arbejde. Nu tror jeg, at enhver maa erkende — og det er da ogsaa kommet til Orde i denne Sag —, at dette Stykke konservativ Socialpolitik har staaet sin Prøve i Livets Praksis: Man byggede jo paa Frivillighedens Grund og paa Tilskud fra det offentlige, og man søgte at tage skaanende paa den bestaaende Sygekasseinstitution, med andre Ord, man lod denne vedblivende i videst muligt Omfang bevare sit Selvstyre. Og det gjorde man paa et Tidspunkt — det var altsaa i Midten af 80erne —, da Tendensen i Verden snarest gik i Retning af at tilvejebringe Tvangslovgivning, Tvangsforsikring, idet man sagde, at naar man vilde Maalet, maatte man ogsaa ville Midlerne, og hvis Maalet var Arbejdernes Sikring mod økonomiske Følger af Sygdom og Ulykestilfælde, var den rette Vej straks at skride til at lave Tvangssygekasser eller Sygekassetvang for med eet Slag at naa dette Maal. Herhjemme havde man altsaa den Tillid til Arbejderklassen eller de ubemidlede Klasse, at naar man gav dem en Hjælp, en Haandsrækning — den Haandsrækning, som de fik gennem denne Lov —, vilde de selv kunne magte Opgaven, og i størst mulig Omfang har dette jo be-